

РЕШЕНИЕ

№ 7920

гр. София, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9471** по описа за **2022** година докладвано от съдия Анета Юргакиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на П. Д. Г., действащ чрез адв. М. П., срещу Решение № 3462 от 19.09.2022 г., постановено по НАХД № 457/2022 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 10 състав, потвърждаващо Наказателно постановление (НП) № 21-4332-001719, издадено на 15.02.2021г. от началник група към ОПШ – СДВР, с което на касатора са наложени административни наказания „глоба” в размер на 750 лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 3 (три) месеца.

Касаторът намира решението на първостепенния съд за неправилно, постановено в нарушение на материалния закон и при съществено нарушение на съдопроизводствените правила при анализа на доказателствата. Поддържа, че при издаване на АУАН са допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в неспазване на давностния срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Изложени са съображения, че процесното нарушение представлява маловажен случай, което не било обсъдено от наказващия орган, а районният съд е иззел функциите му и е изложил собствени мотиви по приложението на чл. 28 ЗАНН. Налице било несъответствие между правната квалификация на нарушението в АУАН и НП, което обуславяла отмяната на постановлението. Претендира разности за двете съдебни инстанции. В съдебно

заседание касаторът не е представляван.

Ответникът по касацията – началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция“, в съдебно заседание не е представляван и не е заявил становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата и предлага решението на СРС да бъде оставено в сила.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, установи следното:

Касационната жалба е допустима - подадена е в срок, от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна съставът на СРС е установил, че на 29.09.2020г. за времето от 16.00 часа до 18.00 часа мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение тип TFR1-M № 575 била позиционирана в служебен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] при зададен стационарен режим на измерване в [населено място], [улица], до разклона за ЦСПП – МВР, за да контролира скоростта на движение на отдалечаващите се МПС-та, движещи се от [населено място] към [населено място], при липса на пътен знак за ограничение на скоростта и при действащо общо ограничение на скоростта от 50 км/час. За целта бил съставен Протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система рег. № 4332p-45969/30.09.2020г.

На 29.09.2020г. в 17.07 часа в [населено място], [улица], до разклона за ЦСПП – МВР, с посока на движение от [населено място] към [населено място], лек автомобил „М. Ц 220 ЦДИ“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на касатора, се движел със скорост от 108 км/ч. (след приспаднал толеранс от 3 % в полза на водача от реално измерената скорост от 111 км/час), при ограничение на скоростта в населено място - 50 км/ч. Скоростта, с която се движел автомобилът, била установена и заснета с техническо средство – мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение тип TFR1-M № 575. Същата е одобрена и вписана в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване под № 4835 на дата 24.02.2020г. със срок на валидност до 24.02.2010г. и за нея има издадено Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835. Това техническо средство било преминало и последваща проверка, за която има издаден Протокол № 5-38-20 от проверката на мобилна система за видеоконтрол „TFR-1M“ от 01.09.2020г. Според този Протокол допустимата грешка при измерване на скоростта е +/- 3 км/ч. при скорост до 100 км/час и +/- 3 % при скорост над 100 км/час.

Във връзка с установеното нарушение на скоростта на движение от страна на водача на лек автомобил „М. Ц 220 ЦДИ“ с рег. [рег.номер на МПС] от ОПП – СДВР изпратили призовка до П. Д. Г. - собственик на заснетия автомобил. На 21.01.2021г. в декларация по чл.188 от ЗДвП същият декларирал в качеството си на собственик на превозното средство, че не знае кой е управлявал автомобила на посочената дата и час. Въз основа на декларацията и снимковия материал бил съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бланков № 665760 от 21.01.2021г. за нарушение по чл.21, ал.1 във връзка с чл.165, ал.2, т.б и чл.188 от ЗДвП. Въз основа на АУАН е издадено процесното Наказателно постановление № 21-4332-001719 от 15.02.2021г., с което на основание чл.182, ал.1, т.б от ЗДвП, за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, на собственика на автомобила е наложена „глоба“ в размер на 750 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца.

Съставът на районния съд подробно е анализирал и обсъдил всички представени по делото доказателства, изложил е подробни мотиви по отношение процесуалната законосъобразност на АУАН и НП, и е отговорил на всички възражения, направени в жалбата. Направил е извод, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на наказаното лице. От гледна точка на материалния закон съдът е приел за безспорно установено извършването на нарушението от касатора, както и че правилно и законосъобразно са наложени административните наказания глоба и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца.

Решението е правилно.

Съгласно чл. 21, ал. 1 ЗДвП при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава скоростта от 50 км.ч. в населено място. Превишаването в конкретния случай е безспорно установено, поради което законосъобразно касаторът е привлечен към административнонаказателна отговорност и в съответствие с материалния закон му е наложено административно наказание.

Неоснователни са възраженията на касатора за нарушение на чл. 34, ал. 1 ЗАНН. По смисъла на чл. 34, ал. 1 ЗАНН откриване на нарушителя означава установяване и индивидуализиране на лицето, което е отговорно за противоправното деяние, осъществяващо състав на административно нарушение. Правилни и съответни на нормативната уредба и смисъла на закона са изложените от районния съд доводи, че в случая откриването на нарушителя е налице след попълването на декларацията по чл. 188 ЗДвП. В тази връзка мотивите на състава на СРС изцяло се споделят от касационната инстанция, поради което не е необходимо да се преповтарят.

Като правилни се възприемат и изводите на районния съд, че не е налице маловажен случай на административно нарушение. Преценката дали дадено нарушение е маловажно подлежи на съдебен контрол и е част от преценката за законосъобразност на цялото наказателно постановление. Излагането на нарочни мотиви по отношение приложението на чл. 28 ЗАНН не е посочено като задължителен реквизит на наказателното постановление /чл. 57, ал. 1 ЗАНН/ и при липса на такива, когато е издадено НП, се презюмира, че органът е приел нарушението за немаловажно. Въззивната инстанция от своя страна дължи произнасяне по този въпрос, тъй като въпросът касае правилното приложение на материалния закон. Като е изложил собствени мотиви относно наличието или не на маловажен случай, районният съд не е иззел функциите на наказващия орган, тъй като това е част от проверката за законосъобразност на наказателното постановление и съдът дължи произнасяне по този въпрос, независимо дали АНО го е обсъждал или не.

В обобщение на изложеното, настоящият касационен състав намира, че не са налице твърдените касационни основания, поради което решението се явява правилно и следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл. първо АПК във вр. с чл.63в ЗАНН, Административен съд София-град, XIV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3462 от 19.09.2022 г., постановено от Софийския районен съд, НО, 10 състав, по НАХД № 457/2022 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: